

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: L. V.
bytem X

zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti

žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 2018, č. j. JMK 157472/2018, sp. zn. S-JMK 155165/2018/OD/Kš,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 2018, č. j. JMK 157472/2018, sp. zn. S-JMK 155165/2018/OD/Kš, **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice, odboru dopravy, ze dne 18. 10. 2018, č. j. OD/218870/2016, č. př. 2016/529040, **se zrušuje**.
- III. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **13 200 Kč**, a to ve lhůtě do 30 dnů odprávní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Václava Voříška, advokáta se sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 2018, č. j. JMK 157472/2018, sp. zn. S-JMK 155165/2018/OD/Kš (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice, odboru dopravy, ze dne 18. 10. 2018, č. j. OD/218870/2016, č. př. 2016/529040 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla (dříve správní delikt) podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla RZ: X v rozporu s ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu.
3. Automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bylo zjištěno, že dne 1. 7. 2016 v 19:01 hod. v obci Holasice, Brněnská 88, blíže neustanovený řidič výše uvedeného vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, když v místě, kde je stanovena nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 60 km/h, resp. 57 km/h (při zohlednění toleranční odchylky měření 3 km/h). Tímto jednáním blíže neustanoveného řidiče došlo k porušení ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, což vykazuje znaky přestupku podle ust. §125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona.
4. Za spáchání daného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

5. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval obsah správního spisu a dosavadní průběh řízení, přičemž dospěl k závěru, že podané odvolání není důvodné. Ve vztahu k namítanému zániku odpovědnosti za přestupek žalovaný uvedl, že právní úprava obsažená v zákoně č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nový přestupkový zákon“), není pro žalobce příznivější, přičemž lhůta k zahájení přestupkového řízení stanovená zákonem o silničním provozu byla dodržena.
6. K tomu žalovaný doplnil, že rozhodnutí o přestupku bylo vydáno v souladu se zákonnými podmínkami pro uplatnění sekundární odpovědnosti provozovatele vozidla, a to na základě skutkového stavu věci, který byl zjištěn bez důvodných pochybností. Za spáchání přestupku provozovatele vozidla byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč, tedy na samotné spodní hranici zákonného rozpětí, což žalovaný považoval za zcela přiměřené.

III. Žaloba

7. V žalobě bylo namítáno, že prvostupňový správní orgán neprovedl řádnou úvahu o výši uložené pokuty, resp. nezohlednil polehčující okolnosti případu, které ze spisové dokumentace vyplývaly. Konkrétně žalobce poukázal na skutečnost, že jednání bylo omisivní a nemělo za následek dopravní nehodu či újmu na životě, zdraví nebo majetku. Žalobce na jednání řidiče, kterého se dopustil za dobré viditelnosti a nízké intenzity silničního provozu, nijak neparticipoval. K překročení nejvyšší dovolené rychlosti navíc došlo pouze o 7 km/h. Stejně tak prvostupňový správní orgán nezohlednil možnost využití institutu mimořádného snížení pokuty či upuštění od uložení správního trestu, a to rovněž s ohledem na časový odstup od spáchání přestupku a vydání napadeného rozhodnutí. Napadené rozhodnutí je v části odůvodňující druh a výši uloženého správního trestu šablonovité.
8. Dále žalobce poukázal na skutečnost, že žalovaný v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že odvolání ve věci bylo podáno prostřednictvím zmocněnce. Žalobce však nebyl v přestupkovém řízení nikým zastoupen, což podle něj svědčí o tom, že žalovaný rozhodoval o jiném přestupku, pročez je napadené rozhodnutí nezákonné.
9. Kromě toho žalobce brojil proti postupu prvostupňového správního orgánu, kterým došlo k nezákonnému uložení povinnosti uhradit určenou částku výlučně formou bezhotovostního převodu. Úhrada pokuty a nákladů správního řízení byla navíc rozdělena, tedy stanovena pod různým variabilním symbolem, což nemá oporu v zákoně. Požadavek na úhradu dotčených částek bezhotovostním převodem je pro žalobce spojen s vyššími náklady, a to v důsledku bankovních poplatků.
10. Následně žalobce zpochybnil závěr o tom, že obecní policie byla oprávněna provádět v daném místě měření rychlosti. Konkrétně argumentoval tím, že měření rychlosti automatizovaným technickým prostředkem nebylo zveřejněno, což je v rozporu s požadavky stanovenými dotčenou právní úpravou. Daný způsob (skrytého) měření je podle žalobce v rozporu s právní úpravou stanovující zákonné podmínky pro získání a použití důkazu.
11. K tomu žalobce doplnil, že Městská policie Židlochovice by mohla oprávněně provádět měření rychlosti na území obce Holasice pouze za předpokladu, že by mezi dotčenými obcemi byla uzavřena veřejnoprávní smlouva, což však nebylo v přestupkovém řízení nijak prokázáno, pročez měla být aplikována zásada *in dubio pro reo*.
12. Současně žalobce namítal, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla, neboť nebyl vyrozuměn o tom, že podezření o spáchání přestupku neznámého řidiče vozidla bylo odloženo. Podle žalobce se jedná o vadu řízení, která mu znemožnila, aby se proti odložení věci bránil zásahovou žalobou, resp. domáhal se uplatnění odpovědnosti samotného řidiče vozidla.
13. Prvostupňový správní orgán měl dále pochybit v tom, že ve výroku rozhodnutí o přestupku neuvedl formu zavinění, což je jednou z jeho obligatorních náležitostí. V této souvislosti bylo namítáno, že znakem přestupku fyzické osoby jako provozovatele vozidla bylo v rozhodné době rovněž zavinění, což mělo být s odkazem na zásadu retroaktivity *in mitius* zohledněno. Podle názoru žalobce nelze v tomto směru vycházet z přechodného ustanovení čl. CCLVII zákona č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé

- zákony v souvislosti s přijetím nového přestupkového zákona, neboť je v rozporu s právní úpravou stanovující podmínky nabytí platnosti a účinnosti právních předpisů.
14. Žalobce byl navíc uznán vinným ze spáchání správního deliktu, který jako typ protiprávního jednání již neexistuje, neboť je považován za přestupek podle nového přestupkového zákona. Jedná se o dva různé typy protiprávního jednání, které nelze navzájem zaměňovat.
 15. Kromě toho žalobce namítal, že správní orgány se dostatečně nezabývaly tím, zda bylo měření rychlosti provedeno automatizovaným technickým prostředkem. Z prvostupňového a napadeného rozhodnutí není zřejmé, jakými znaky musí dané zařízení disponovat, aby mohlo být považováno za „automat“. Stejně tak v tomto ohledu nebylo provedeno žádné dokazování či srovnání s jinými rychloměry. V této souvislosti žalobce navrhl provést důkaz stanoviskem Ministerstva dopravy pod sp. zn. 102/2013-160-OST/4, podle kterého nelze považovat rychloměr za automatizované technické zařízení, pakliže se v místě měření nacházejí policisté, kteří některá vozidla zastavují. Tato skutečnost nebyla dokazováním vyvrácena.
 16. Měření rychlosti navíc proběhlo v úseku, který nebyl za tímto účelem vyznačen speciálním dopravním značením začátku a konce daného způsobu měření rychlosti. V důsledku toho nebyl řidič vozidla nijak informován o tom, že v daném místě je měřena rychlost automatizovaným technickým prostředkem, přičemž tyto skutečnosti nejsou dohledatelné ani na internetu.
 17. K tomu žalobce doplnil, že odpovědnost za přestupek provozovatele vozidla již zanikla, a to v důsledku nutnosti použití příznivější právní úpravy obsažené v novém přestupkovém zákoně. Podle názoru žalobce nelze v tomto směru argumentovat právní úpravou obsaženou v ust. § 112 odst. 2 nového přestupkového zákona, neboť je v rozporu s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, a to také proto, že zákon o silničním provozu zakotvuje pouze lhůtu k zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla.
 18. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené a prvostupňové rozhodnutí zrušil, uložil žalovanému povinnost k náhradě nákladů soudního řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
 19. Současně žalobce spolu s právním zástupcem vyslovili nesouhlas s tím, aby byly jejich osobní údaje zveřejňovány na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu, včetně požadavku na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.

IV. Vyjádření žalovaného

20. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. Pokud se jedná o námitku nezohlednění polehčujících okolností ve vztahu ke stanovení výše pokuty, žalovaný zdůraznil, že absence vzniku dopravní nehody je jednou ze zákonných podmínek pro uplatnění přestupkové odpovědnosti provozovatele vozidla. Zohlednění dalších okolností spáchání přestupku bylo v napadeném rozhodnutí provedeno. Žalovaný neshledal důvody pro uplatnění institutu mimořádného snížení pokuty.
21. Přestože žalovaný nesprávně uvedl, že žalobce byl v přestupkovém řízení zastoupen, jednalo se pouze o chybu v psaní, což nemá za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Následně žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobci nic nebránilo v tom,

aby určenou částku uhradil jiným než bezhotovostním převodem. Jeho argumentace je v tomto směru zcela účelová.

22. Co se týče namítaných nedostatků měření rychlosti, žalovaný argumentoval tím, že použitý rychloměr je automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, a to v souladu s ust. § 79a zákona o silničním provozu, jak vyplývá ze spisové dokumentace, se kterou se žalobce mohl v rámci přestupkového řízení seznámit. Na základě stanoviska PČR je Městská policie Židlochovice oprávněna provádět měření rychlosti, a to také na území obce Holasice. Označení začátku a konce měření rychlosti není jednou ze zákonem stanovených podmínek, protože nelze záznam přestupku považovat za důkaz získaný v rozporu se zákonem.
23. Podle názoru žalovaného nebyl důvod k tomu, aby žalobce byl vyrozuměn o tom, že podezření na spáchání přestupku neustanoveným řidičem vozidla bylo odloženo. Důvodem je skutečnost, že žalobce neměl v tomto ohledu postavení poškozeného, kterému by mělo být usnesení o odložení věci oznamováno.
24. Žalovaný dále připomněl, že v nyní projednávané věci se jedná o přestupek provozovatele vozidla, který je založen na principu objektivní odpovědnosti, protože se míra zavinění neposuzuje. Není tak dobře možné uvést jeho formu do výroku rozhodnutí o přestupku.
25. Za důvodnou žalovaný nepovažoval ani námitku tvrzené neexistence správního deliktu provozovatele vozidla, který je pouze v důsledku změny zákonné terminologie označován za přestupek. Pokud se jedná o právní úpravu promlčecích dob obsaženou v novém přestupkovém zákoně, žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které není nová právní úprava pro pachatele příznivější.
26. Z uvedených důvodů žalovaný krajskému soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Replika žalobce

27. K vyjádření žalovaného podal žalobce repliku, ve které v zásadě setrval na argumentaci obsažené v žalobě. Konkrétně uvedl, že správní orgány nezohlednily při stanovení výše pokuty polehčující okolnosti případu. K tomu žalobce doplnil, že absence vzniku dopravní nehody není znakem přestupku, ale podmínkou jeho projednatelnosti. Následně žalobce zrekapituloval jednotlivé polehčující okolnosti, ke kterým nebylo podle jeho názoru přihlédnuto.
28. Stejně tak žalobce zdůraznil, že úvahu o možnosti uplatnění institutu mimořádného snížení pokuty nelze provést za situace, kdy polehčující okolnosti nebyly vůbec zjišťovány a zohledněny. Správní orgány se navíc nevypořádaly s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu.
29. Pokud žalovaný konstatoval, že nesprávné tvrzení o podání odvolání prostřednictvím zmocněnce bylo chybou v psaní, měla být podle žalobce opravena v souladu se zákonem, a to vydáním opravného usnesení. Za překlep navíc nelze považovat situaci, kdy žalovaný evidentně posuzuje jiný právní případ, popř. používá nepřiléhavý vzor rozhodnutí.

30. Ve vztahu ke stanovenému způsobu úhrady určené částky žalobce doplnil, že z textu dané výzvy nevyplývalo, že by způsob úhrady byl pouze demonstrativní. Žalobci tak nezbylo, než se řídit pokynem, který byl vůči němu orgánem veřejné moci učiněn. V případě dříve netrestaného účastníka řízení navíc nelze očekávat, že by měl povědomí o všech možných způsobech úhrady částky, jehož úhrada mu byla autoritativně uložena. K námitce rozdělení plateb za pokutu a náklady řízení se pak žalovaný v podstatě vůbec nevyjádřil.
31. Ve vztahu k namítaným nedostatkům ohledně provedení měření rychlosti žalobce uvedl, že argumentace žalovaného potvrzuje závěr o tom, že provádění měření rychlosti v daném místě mělo být náležitým způsobem zveřejněno. Žalovaný sice označil námitky žalobce za nedůvodné, ale svůj závěr v tomto směru dostatečně nezodůvodnil. Za dostatečný nelze považovat jeho argument, že k měření rychlosti udělila souhlas PČR, neboť tímto postupem nelze nahradit veřejnoprávní smlouvu, jak bylo v žalobě namítáno.
32. Podle názoru žalobce byl v postavení osoby, která byla jednáním neznámého řidiče poškozena, neboť odložení věci mělo za následek, že došlo k zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla. Samotné nesdělení totožnosti řidiče vozidla jeho provozovatelem navíc správní orgán nezabývá povinnosti provést nezbytné kroky za účelem zjištění totožnosti osoby, která svým jednáním naplnila znaky přestupku.
33. Žalobce označil za nesrozumitelnou argumentaci žalovaného, podle které není potřeba ve výroku rozhodnutí o přestupku uvádět míru zavinění, pakliže se jedná o uplatnění objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla. Obligatorní náležitosti rozhodnutí přestupku platí pro všechna rozhodnutí, přestože v některých případech bude uvedeno, že jednání pachatele bylo nezaviněné.
34. Kromě toho žalobce považoval za nezbytné rozlišovat mezi správním deliktem a přestupkem, neboť se jedná o odlišné protiprávní jednání, s čímž je spojena nejen jiná úprava prekluzivních dob či možného postihu, ale také požadavků na vedení přestupkového řízení.
35. Co se týče namítaných nedostatků provedení měření rychlosti, žalobce zdůraznil, že žalovaný neuvedl, z jakého podkladu vyplývá, že použitý rychloměr je automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Podle názoru žalobce naopak ze správního spisu vyplývá, že se o daný druh měřicího zařízení nejedná. Správní orgány se ostatně vlastnostmi automatizovaného technického prostředku nezabývaly. Stejně tak žalovaný nerozporoval tvrzení žalobce o tom, že na místě měření se nacházelo likvidační stanoviště.
36. V souvislosti s měřením rychlosti dále žalobce doplnil, že povinnost označit měřený úsek dopravním značením vyplývá z principu zákazu redundance, neboť bylo nepochybně úmyslem zákonodárce, ale dotčená dopravní značka byla používána. Její použití je pak odůvodněno zejména za předpokladu, že nebyla splněna ani podmínka zveřejnění úseku měření rychlosti podle ust. § 24b zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů.
37. K namítanému zániku odpovědnosti za přestupek žalobce závěrem pouze konstatoval, že mu nezbyvá, než právní názor Nejvyššího správního soudu respektovat, přestože jej nepovažuje za správný.

VI. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

38. Ve správním spisu se nachází policejní dokumentace, jejíž součástí je oznámení přestupku, záznam přestupku, výpis z karty vozidla, v rozhodné době platný ověřovací list rychloměru Ramer 10 T a stanovisko PČR ze dne 5. 6. 2015 – schválení úseků pro stacionární měření rychlosti MP Židlochovice (dále je „stanovisko PČR“). Podle oznámení přestupku ze dne 6. 7. 2016 se blíže neustanovený řidič vozidla RZ X dopustil dne 1. 7. 2016 v 19:01 hod. v obci Holasice na ul. Brněnská č.p. 88 překročení nejvyšší povolené rychlosti. Podle výpisu z karty vozidla byl provozovatelem označeného vozidla k uvedenému datu spáchání přestupkového jednání žalobce.
39. Na základě těchto podkladů byl žalobce jako provozovatel vozidla vyzván k úhradě určené částky nebo sdělení údajů umožňujících identifikaci řidiče vozidla. Na doručenou výzvu nebylo nijak reagováno, protože došlo k vydání usnesení ze dne 30. 1. 2017, č. j. 218870/2016-2, kterým bylo řízení ve věci podezření na spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu odloženo.
40. Prvostupňový správní orgán poté přistoupil k vydání příkazu ze dne 30. 1. 2017 (doručen dne 31. 1. 2017), proti kterému žalobce podal odpor. V důsledku toho bylo pokračováno v přestupkovém řízení o správním deliktu provozovatele vozidla a příslušný správní orgán vyzval žalobce k seznámení se s podklady pro rozhodnutí, a to v rámci provádění důkazů mimo ústní jednání dne 17. 10. 2018. Ze záznamu o provedení důkazů listinou ze dne 17. 10. 2018 vyplývá, že žalobce se k provádění důkazů mimo ústní jednání nedostavil.
41. Dne 18. 10. 2018 bylo vydáno rozhodnutí o přestupku, proti kterému žalobce podal odvolání. Následně bylo vydáno napadené rozhodnutí, které je v současné době předmětem soudního přezkumu.

VII. Posouzení věci krajským soudem

42. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
43. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
44. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. bez nařízení ústního jednání.
45. Žaloba je důvodná.
46. Žalobce v žalobě sdružil větší množství námitek, kterými z různých důvodů brojil proti nezákonnosti prvostupňového a napadeného rozhodnutí. Jedna z těchto námitek byla založena na tvrzeném zániku odpovědnosti za přestupek vlivem uplynutí

zákonem stanovené lhůty k jeho projednání, a to v důsledku nutnosti aplikovat novou a pro žalobce příznivější právní úpravu ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Krajský soud se proto v kontextu argumentace žalobce nejprve zabýval tím, zda vůči němu mohla být odpovědnost za přestupek provozovatele vozidla uplatněna.

47. V době spáchání přestupku bylo v ust. § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu stanoveno, že: *„Odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.“* V pátém odstavci téhož zákona bylo dále uvedeno, že: *„Na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby^{38c)} nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f.“*
48. V průběhu správního řízení došlo dne 1. 7. 2017 k nabytí účinnosti nového přestupkového zákona, který zavedl nová pravidla ohledně délky a běhu promlčecích dob, jejichž uplynutí má za následek zánik odpovědnosti za přestupek.
49. Podle ust. § 30 písm. a) nového přestupkového zákona: *„Promlčecí doba činí 1 rok.“*
50. Podle ust. § 31 odst. 1 téhož zákona platí, že: *„Promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku; dnem spáchání přestupku se rozumí den, kdy došlo k ukončení jednání, kterým byl přestupek spáchán. Je-li znakem přestupku účinek, promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni, kdy takový účinek nastal.“*
51. Podle ust. § 32 odst. 2 písm. téhož zákona: *„Promlčecí doba se přerušuje a) oznámením o zahájení řízení o přestupku, b) vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným, c) vydáním rozhodnutí o schválení dohody o narovnání; přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová.“*
52. V ust. § 112 odst. 1 nového přestupkového zákona je dále stanoveno, že: *„Na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější.“*
53. V době svého přijetí nový přestupkový zákon obsahoval rovněž ust. § 112 odst. 2, ve kterém bylo uvedeno, že: *„Ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.“*
54. Následně ovšem došlo k vydání nálezu Ústavního soudu ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19, publikován pod č. 54/2020 Sb. (rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <https://nalus.usoud.cz>), kterým bylo rozhodnuto o zrušení první věty ust. § 112 odst. 2 nového přestupkového zákona, a to s odůvodněním, že zbývající část daného ustanovení je i po zásahu Ústavního soudu třeba chápat v původním významu zrušené věty první, tedy že se jedná o lhůty pro projednání přestupku nebo jiného

správního deliktu, lhůty pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůty pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt.

55. V této souvislosti byl poté vydán nálezn Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/20, publikován pod č. 325/2020 Sb., kterým byla zrušena také druhá věta výše uvedeného ust. § 112 odst. 2 nového přestupkového zákona. V rámci odůvodnění daného nálezu Ústavní soud konstatoval, že čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod je třeba aplikovat ke všem součástem trestnosti, pod které spadá také právní úprava běhu promlčecích dob stanovených zákonem k zániku odpovědnosti za přestupek.
56. Při posouzení, zda je pozdější právní úprava pro pachatele příznivější, je podle právního názoru Ústavního soudu nezbytné zohlednit celkový výsledek takového postupu z hlediska trestnosti, a to s přihlédnutím ke všem právně rozhodným okolnostem případu. K porušení čl. 40 odst. 6 věty druhé Listiny základních práv a svobod dojde také za předpokladu, pokud by pachatel byl potrestán za spáchání přestupku přesto, že by odpovědnost za přestupek podle nové právní úpravy zanikla ještě před vydáním rozhodnutí o přestupku, tedy že přestupek by za užití nové právní úpravy byl již promlčen.
57. Krajský soud je toho názoru, že výše uvedené právní názory Ústavního soudu je nutné aplikovat také v nyní projednávané věci, a to s odkazem na ust. § 112 odst. 1 nového přestupkového zákona.
58. Ke spáchání přestupku (dříve správního deliktu provozovatele vozidla) došlo dne 1. 7. 2016, přičemž prvostupňový správní orgán vydal příkaz mající za následek zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla dne 30. 1. 2017 (doručen dne 31. 1. 2017 - viz doručenk), v důsledku čehož došlo k přerušení běhu promlčecí doby a počátku běhu nové promlčecí doby v délce 1 roku. K vydání rozhodnutí o přestupku poté došlo dne 18. 10. 2018, tedy až po uplynutí zákonem stanovené promlčecí doby [ust. § 30 písm. a) ve spojení s ust. § 32 odst. 2 nového přestupkového zákona].
59. Na základě výše uvedeného lze dospět k závěru, že odpovědnost žalobce za přestupek podle nové právní úpravy zanikla dříve, než bylo ve věci pravomocně rozhodnuto (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2010, č. j. 7 As 61/2010 – 89; dostupný na www.nssoud.cz), pročez bylo prvostupňové a napadené rozhodnutí vydáno v rozporu se zákonem. Krajskému soudu tak nezbylo, než prvostupňové a napadené rozhodnutí zrušit.
60. Zbývajícími žalobními námitkami se již zdejší soud nezabýval, neboť by jejich vypořádání bylo nadbytečné.
61. K žalobcem požadované anonymizaci rozhodnutí ve věci a jeho nezveřejňování na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu pak krajský soud dodává, že se jedná o běžnou součást žalob podávaných výše uvedeným právním zástupcem, přičemž Nejvyšším správním soudem bylo opakovaně judikováno, že anonymizace účastníků řízení je dostatečným způsobem zajištěna (uvedeny jsou pouze iniciály). Pokud se jedná o právního zástupce, krajský soud k tomu dodává, že zveřejňování jeho osobních údajů v souvislosti s výkonem advokátní praxe obecně podléhá jinému právnímu režimu, resp. požívá jinou míru právní ochrany.

62. V této souvislosti lze podpůrně odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2020, č. j. 4 As 444/2019 - 38, ve kterém bylo uvedeno, že: „K otázce zveřejňování osobních údajů zástupce stěžovatele a stěžovatele samotného, jakož i meritorních rozhodnutí na internetu Nejvyšší správní soud uvádí, že veřejnost soudního řízení je garantována čl. 96 Ústavy České republiky a součástí této zásady je také veřejné vyhlášení rozsudku, což ostatně potvrdil i Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 38/18. Proto platí, že jsou pravidelně při vyhlásování uvedeny na úřední desce (i elektronické) základní identifikační údaje jednotlivých účastníků včetně jejich zástupců, aby byl zachován požadavek na veřejnost soudního řízení. Ústavní soud ve výše uvedeném nálezu navíc konstatoval, že zájem na veřejném vyhlásování rozsudků převažuje nad zájmem na ochraně osobních údajů účastníků řízení (s výjimkou citlivých údajů), a proto nelze od zveřejňování základních identifikačních údajů ustoupit (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2019, č. j. 4 As 252/2019 - 42). Navíc advokát je veřejně činnou osobou a s ohledem na specifický charakter jeho činnosti je nutno považovat za veřejnou prezentaci advokáta veškerou advokátní činnost, která má souvislost se soudem projednávanou věcí. Nejvyšší správní soud odkazuje na závěr vyslovený v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012 - 29, že jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Dále Nejvyšší správní soud poukazuje na usnesení ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017 - 161, ve kterém konstatoval, že „pokud se Mgr. Václav Voříšek cítí být sekundárně viktimizován, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení“.“

VIII. Závěr a náklady řízení

63. Po důkladném přezkoumání napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, tedy krajský soud shledal žalobní námitku týkající se zániku odpovědnosti za přestupek vlivem uplynutí promlčecí doby stanovené zákonem jako důvodnou a nezbylo mu tak, než napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení, přičemž s přihlédnutím k důvodu nezákonnosti shledal krajský soud nezbytným též zrušení rozhodnutí prvostupňového správního orgánu ve výroku II. tohoto rozsudku (§ 78 odst. 3 s. ř. s.).
64. V této souvislosti krajský soud příslušnému správnímu orgánu ukládá, aby v navazujícím řízení rozhodl tak, že řízení ve věci přestupku provozovatele vozidla se podle ust. § 86 odst. 1 písm. h) ve spojení s ust. § 112 odst. 1 nového přestupkového zákona zastavuje, protože zákonem stanovená lhůta k jeho projednání uplynula a přestupková odpovědnost ze zákona zanikla.
65. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci měl plný úspěch ve věci žalobce, proto má právo na náhradu nákladů řízení. Ze soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady řízení za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a na právní zastoupení. Ve věci byly učiněny 3 úkony právní služby (převzetí a příprava věci, sepsání žaloby a podání

repliky) po 3 100 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a dále má nárok na 3x režijní paušál po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Jelikož zástupce žalobce krajskému soudu nedoložil, že je plátcem DPH, nezvýšil krajský soud náhradu odměny za právní zastoupení o částku připadající na tuto daň. Celkem je tedy žalovaný povinen žalobci na nákladech řízení nahradit částku 13 200 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, jak je uvedeno ve výroku III. tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. září 2020

Ph.D., v. r.

JUDr. Lukáš Hlouch,

samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.